

leta, bo prihodujo sredo očitna preskušnja. — Verli ud naše kmetijske družbe in priden sadjorejci gospod fajmošter Možina iz Vranje na Istrijskem so nam spet poslali mnogo cepičev žlahnih zimskih hrušk in nešpelj, in s tem marsikterega domačina osramoté, ki ne da cepiča iz svojega verta, češ, da bi kdo drug kaj dobrega ne imel! *Exempla sunt odiosa.* — V četrtek smo pokopali gosp. Franceta Galle-ta, bivšega posestnika Bistriške grajsine na Notrajskem in soposestnika Bevške papirnice pod Ljubljano, ki je po skor šletni bolezní v 70. letu svoje starosti v Gospodu zaspal. Omenimo njegove smerti ne zato, ker je bil eden nar premožniših mož na Krajskem, ampak zato, ker je bil verli domoljub, ki je zraven svojih reči se tudi pridno trudil za občni blagor svoje domovine; priča tega je njegova posebna delavnost za vstanovitev vzajemne pogorelske družbe na Krajskem, za osnovo domače hranilnice, za napredek kmetijske družbe, za katero je ko večletni odbornik veliko delal, in za več družih občnkoristnih reči. V zgodovini omenjenih naprav njegovo imé nikdar pozabljeno ne bo. Naj po veliki, hvale vredni delavnosti verli mož mirno počiva!

Novičar iz mnogih krajev.

Po tem, ko so se unidan cesar iz cerkve domú pripeljali, so dali župana Dunajskega mesta k sebi poklicati in so pohvalili in zahvalili Dunajčane zavolj serčnega sprejema, rekoč: da so v tolikih znamenjih zveste vdanosti nekdanje Dunajsko mesto spet spoznali. — Sliši se, da se mislijo cesar kmalo v Benetke podati inondi več dni ostati. — Za Dunajsko cerkev se je na Dunaji že nabralo 426.263 fl. 9¹/₂ kr., 150 cekinov in 5 20-frankov. — Zdravnika cesarjeva sta prejela poslavlila: dr. Seeburger je prejel Leopoldov red, dr. Wattmann pa je povzdignjen v žlahni stan barona. — Po ukazu cesarskem, ki je došel vsim c. k. sodnijam, ne zapadejo milodari, ki jih kdo od svetlega cesarja ali cesarjeve rodovine prejme, nikakoršni sodniški eksekucii, zato, ker so zgol milošina. — Danes bojo sožgali na Dunaji spet za 500.000 fl. papirnatih šestic in desetíc, ktere so pri nas že zlo redke. — V četrtek popoldne so pokopali Dunajskega nadškofa in kneza Vincenca Edvarda Milde-ta, ki je nagle smerti umerl v 76. letu svoje starosti. Truplo visoko spoštovanega gospoda je neslo 6 duhovnov v stolno cerkev sv. Štefana, kjer je pokopališče Dunajskih škofov, 12 duhovnov mu je svečilo; pogreb je bil slovesen. Oporoka (testament) njegova določí, da duhovni Dunajske škofije, ki so po nesrečah obožali in so v svojem poklicu pridni, imajo občni dedniki (Universalerben) njegovega premoženja biti; veliko je zapustil tistim krajem, kjer je nekdanj škof in fajmošter bil, pa tudi učiteljev in ubozih blagi gospod ni pozabil. — Dunajski časniki naznanjajo, da se bojo prihodnjič posebno duhovni franciškanskega reda v učiteljske službe jemali. — Nekteri časniki pravijo, da bo konec tega mesca v Berolinu shod austrijskega in rusovskega cesarja, pruskega, belgiškega in holandskega kralja, vsih družih nemških in več laških vladarjev. — Pravijo, da se bode sv. oče papež, kterege bo več kardinalov spremljalo, nar manj 3 tedne v Parizu mudil, potem pa čez Kolonijo in Munakovo na Dunaj se podal in v vsem 2 mesca od doma ostal. — Na Španjskem je umerlo o enem letu 32 škofov. — Visoko učeni dr. Orfila, čigar imé po tem nar bolj po svetu slovi, da je izvedel moč strupov do človeka, je v Parizu umerl. — Vážno novico naznanja „Terž. časnik“ iz Carigrada (Konstantinopla); prišel je namreč od ruskega

carja poslan 28. februarja knez Mencikov tje z ostrimi terjatvami. Brez da bi se bil kaj menil z ministrom vnanjih oprav in brez da bi se bil prazno oblekel, ko je bil pri predsedniku turškega ministerstva, je s sultanom nek naravnost govoril, da: 1) mora sultan obljubo nazaj vzeti, ki jo je storil Francozu zavolj božjega groba, ker car terja predpravice za gerško cerkev, in 2) terja 40 milionov piastrov za vojskine stroške v obsedi podunavskih knezij leta 1850. Pred ti dan, ko je rusovski poslanec v Carigrad došel, se je francoski spravil iz poti.

Klepec.

(Dalje.)

Prestraši se kristjanska vojska
Veseli hrup zažene turska.
Al, čuj! na gradu kaj tam plače?
Čuj divje krohotanje spodej!
Za brata plače sestra tamkaj,
Derhal krohoče turska spodej. —
»Al ni med vami več junaka«,
Zavpije aga v knežji tabor,
»Ki bi se v drugo z manoj skusil?«
Iz plahé trume sin stareji,
Na Turka sadaj se požene,
Z besedo derzno mu zabavlja:
»Ne bahaj, Turc, se prezgodaj!
»Še ima brat desnico zdravo
»K osveti bratove levíce,
»Le sem, da hitro jo poskusiš!«

Na smeh nategne Turek usta,
Odgovora na to ne dade,
Al divje iz oči zabliska,
Spusti po vragu damaščinko,
Utne mu desno do ramena,
Potem pusti da k otcu ide.
Odreveni kristjanska vojska,
Gromeči hrup zažene turska. —
Na gradu milo deva plače
Derhal krohoče turska spodej.
Ko vidi sina stari otec,
Ko vidi v ranah ju i kervi,
Osvete želja ga zapali,
Zareča jeza i sramota;
Spusti se v Turka sivi stavec
Pozabi let i rok okornih.
O čuj na gradu, čuj plakanje,
Kak milo britko, kak je silno,
Razlega se na bojno polje,
I huje še zapali kneza.

Gerdo se Turek posmehuje:
»Al si obnoril, topi stavec!
»Al si se glave navelical,
»Da tak hitiš u smert gotovo?
»Al nimaš več sinov poslati?
»Gosti bom danas jaz napravil,
»Gosti sloveče vranim ticam,
»Ki krokajo pod nebom studno,
»Naj turske slave god poznajo,
»Naj s knežjim truplom se gostijo.«
Le bolje se pospeši stavec,
Grozi se Turku s to besedo:
»Gorje ti gnjusni nejeverec!
»Se bdi nad nami Bog mogočen,
»Od tebe, Turc, gerdo žaljen,
»Ki tudi roko staro vkrepi,
»Ko za otroke se maščuje!
To reče, ter se zaprašita,
Da zemlja se zaziblje spodej.
Ko v prvo mahne silni Turek,
Mu meč na tri kosé razbije;
Ko v drugo mahne silni Turek,
Na travo padé rusa glava,
I kervico černa zemlja pije. —
(Dalje sledi).